

КАФЕДРА ХАРЭАГРАФІІ БЕЛАРУСКАГА ЎНІВЕРСІТЭТА КУЛЬТУРЫ І МАСТАЦТВАЎ – НЕШМАТЛІКІ НАВУЧАЛЬНЫ ЦЭНТР, ШТО РЫХТУЕ БУДУЧЫХ ХАРЭАГРАФАЎ І КІРАЎНІКОЎ ТАНЦАВАЛЬНЫХ КАЛЕКТЫВАЎ. СПРАВАЗДАЧНЫЯ ІМПРЭЗЫ, НА ЯКІЯ ЗАПРАШАЕ КАФЕДРА, МАЮЦЬ НЯЗМЕННО ГРАМАДСКІ РОЗГАЛАС І ВЫКЛІКАЮЦЬ НЕЧАКАНУЮ ГЛЯДАЦКУЮ ЦІКАВАСЦЬ.

І зноў — PRO танец!

Гэтым разам замест звыклага рэцэнзавання канцэрта мы вырашылі паслухаць меркаванні выкладчыкаў, чые выхаванцы прадстаўляюць на сцэне вынік уласнай творчасці. Гаворка на імпрэзізаваным «круглым stole» пайшла пра здабыткі і праблемы навучання харэографу і наогул пра развіццё розных кірункаў танца. У размове ўдзельнічаюць **Святлана Гуткоўская**, лаўрэатка міжнародных конкурсаў, загадчыца кафедры харэаграфіі; выкладчыкі – **Міхаіл Камінскі**, мастацкі кіраўнік майстэрні сучаснага танца, акцёр драматычнага тэатра і кіно; **Ірына Канавальчык**, харэографка; **Вольга Парахневіч**, танцорка міжнароднага класа па спартыўных бальных танцах, пераможца і прызёрка міжнародных спаборніцтваў; **Павел Стрэльчанка**, магістр менеджменту, аспірант; а таксама **Святлана Уланоўская**, балетны крытык, выкладчыца Беларускай акадэміі музыкі.

■ ПРЫЧЫНА ІНТАРЭСУ

Пытанне першае. Паважаныя педагогі, што, на ваш погляд, правакуе татальны інтарэс да падобных імпрэз, незалежна ад таго, адбываюцца яны ў Палацы чыгуначнікаў, у прасторы культурніцкага хаба на Кастрычніцкай, як летась, або ў Музычным тэатры, як сёлета? Прычына – яркая відовішчнасць, маладая энергетыка або тое, што прадстаўлены розныя кірункі, жанры і плыні танца?

Ірына Канавальчык: Асноўная прычына зацікаўленасці ў тым, што ў харэаграфічных нумарах, прадстаўленых на канцэрце, адлюстраваны асноўныя тэндэнцыі развіцця айчынай народна-сцэнічнай харэаграфіі. Хачу падкрэ-

ліць: студэнты, якія навучаюцца на кафедры, у большасці таленавітыя. Валодаючы інфармацыйнай свабодой і адсутнасцю абмежаванняў, яны добра дасведчаныя пра сусветныя тэндэнцыі, што адбываюцца ў харэаграфічным мастацтве. Новае пакаленне, маючы зусім іншы светапогляд, па-свойму інтэрпрэтуе не толькі вобразы, створаныя ў танцавальнай фальклорнай творчасці, але і выразныя сродкі, з дапамогай якіх адлюстроўваецца вобразная сістэма. **Святлана Уланоўская:** Кафедра харэаграфіі БДУКІМ на працягу ўжо больш чым чатырох дзесяцігоддзяў не толькі актыўна ўдзельнічае ў танцавальным жыцці краіны, але і ў значнай ступені ўплывае на яго развіццё. Гэта тычыцца амаль усіх відаў харэаграфічнага мастацтва, у тым ліку і contemporary dance. У гэтым сэнсе нельга не адзначыць дзейнасць Ансамбля кафедры ха-

рхаграфіі пад кіраўніцтвам Святланы Гуткоўскай – унікальнага калектыву, удастоенага шматлікіх міжнародных і нацыянальных узнагарод, чый рознастыльовы рэпертуар уключае як асобныя нумары, так і тэматычныя канцэртныя праграмы, вырашаныя сродкамі сучаснага танца.

■ АСЭНСАВАННЕ ФАЛЬКЛОРУ

Прапаную нашу размову весці адпаведна кірункам танца. І пачаць з танца народна-сцэнічнага, які не можа існаваць без асэнсавання і пераасэнсавання фальклору.

Павел Стрэльчанка: Беларускі танец як кірунак народна-сцэнічнай харэаграфіі – адзін з галоўных прыярытэтаў на нашай кафедры. Па-першае, ён

выступае ў якасці вучэбнай дысцыпліны. Студэнты вывучаюць жанравую разнастайнасць харэаграфічнага фальклору, што складаюць мноства карагодаў і танцаў. Увага надзяляецца таксама характару і манеры выканання, рэгіянальнай і лакальнай самабытнасці, музычнаму ўвасабленню. І самае важнае, мы знаёмімся з лепшымі харэаграфічнымі ўзорамі такіх вядомых балетмайстраў, як Сяргей Грабеншчыкоў,

Ларыса і Канстанцін Алексютовічы, Іван Хвораст, і іншымі, якія пакінулі нам вялікую спадчыну разнастайных сцэнічных танцаў. Па-другое, нацыянальны танец – гэта крыніца натхнення не толькі для выкладчыкаў, але і для студэнтаў, яны штогод ствараюць арыгінальныя харэаграфічныя кампазіцыі на гэтым матэрыяле.
Міхаіл Камінскі: Задумайцеся: штогод на кафедры харэаграфіі праводзіцца фальклорная вечарына.

Кожны курс народнага танца са сваім мастацкім кіраўніком праходзяць праз гэтае свята...

Ірына Канавальчык: Выкладчыкі кафедры ў аснову сваёй дзейнасці ставяць захаванне беларускай ідэнтычнасці ў харэаграфічным мастацтве і ў цесным кантакце са студэнтамі шукаюць новыя шляхі развіцця народна-сцэнічнага танца. Таму харэаграфічныя нумары, паказаныя падчас апошняга канцэрта, – «Ад першай сцяжынкі» (пастаноўка Дар'і Бразоўскай пад кіраўніцтвам прафесара Святланы Гуткоўскай), «Раскамарыцкія скокі» (пастаноўка Паўла Стрэльчанкі) – выглядаюць сучасна і нетрывіяльна. Нягледзячы на розніцу ў стылістыцы і тэмпарытме, іх харэаграфічныя сродкі ўвасаблення адпавядаюць сучаснай ступені развіцця танца.

Павел Стрэльчанка (Ірыне Канавальчык): Вы згадалі харэаграфічную кампазіцыю «Раскамарыцкія скокі»... Яна была створана мной менавіта на аснове першакрыніцы, знойдзенай у шматтомным выданні «Традыцыйная мастацкая культура Беларусі». Аснову кампазіцыі склалі «прысядкі», якія ў час танца выконвалі не толькі хлопцы, але і дзяўчаты, а таксама пераскокі, рытмічныя воплескі і нахілы корпуса, разнастайныя парныя падтрымкі. Дарэчы, на матэрыяле сінтэзу сучаснай харэаграфіі і айчыннага харэаграфічнага фальклору на справаздачным канцэрце былі прадстаўлены танцавальныя нумары «Ад першай сцяжынкі», «Дзятлы», «Трохсвецце», «Раздолле», створаныя студэнтамі пад кіраўніцтвам выкладчыкаў кафедры.

Ірына Канавальчык: Згадаю кампазіцыі ў стылі фолк-мадэрн «Трохсвецце» і «Раздолле» (пастаноўка Антона Пальянова і Анастасіі Быдзанавай, зробленыя пад маім кіраўніцтвам). Яны не аднаўляюць архаічныя правобраз фальклорнай крыніцы, а развіваюць і мадэрнізуюць лексіку, зыходзячы з актуальных тэндэнцый сучаснага мастацтва і асаблівасцяў аўтарскай індывідуальнай стылістыкі. Пластычны тэкст гэтых нумароў мае асаблівыя рысы, якія раней не былі характэрны традыцыйнаму танцавальнаму мастацтву – пластычны тэкст грунтуецца на перарывістасці, скачках і заміранні; ужываецца адначасовае спалучэнне элементаў розных кірункаў харэаграфіі. Яднаюцца рухі розных частак цела ў зменлівых рытмах; выкарыстоўваецца сінтэз прыёмаў, узятых з адметных пластычных сістэм.

Павел Стрэльчанка: Развіццё беларускага танца не абмяжоўваецца сценамі кафедры. Мы кожны год удзельнічаем у розных харэаграфічных міжнародных і рэспубліканскіх конкурсах і фестывалях, дзе дэманструем лепшыя дасягненні ў гэтым напрамку. На два апошнія міжнародныя фестывалі «Сожскі карагод» у Гомелі я прадставіў творчыя працы – польку «Канарык» і «Коварат наадварот», яны былі адзначаны журы першай прэміяй у конкурсе балетмайстарскіх работ. Гэтыя і іншыя кампазіцыі сёння складаюць рэпертуар вядучага калектыву ўніверсітэта – Ансамбля кафедры харэаграфіі пад кіраўніцтвам Святланы Гуткоўскай.

Думаю, рэзананснасць імпрэз, якія прапануе кафедра, тлумачыцца і тым, што глядач перакананы: яго чакае новы мастацкі прадукт. У дадатак у такіх выпадках спрацоўвае імідж калектыву...

Міхаіл Камінскі: Я працую на кафедры 15 гадоў і за гэты час пабачыў мноства пастановак, якія захапілі мяне задумай, сродкамі рэалізацыі ідэй і ўзрушвалі выканальніцкім майстэрствам. Шчыра і да глыбіні душы. Гэта выхаванцы Святланы Гуткоўскай, Людмілы Яфрэмавай, Вольгі Бяляевай, Ірыны Канавальчык. Сярод іх – Віталь Моўчан, Марыя Трыпуцен, Кацярына Квяткоўская, Аляксандр Філіпаў, Сабіна Мунасыпава, Анастасія Клепча, Вячаслаў

Чыжык і Ксенія Наліўкіна... Яшчэ шмат імён, усіх не пералічу. Пераканальная адзнака іх майстэрства — непадкупная рэакцыя гледачоў, на суд якіх выносіліся работы харэографу. Вядома, пераконваюць і ацэнкі прафесійнага журы міжнародных конкурсаў, дзе саборнічалі студэнцыя пастаноўкі і былі адзначаны высокімі ўзнагародамі. Геаграфія перамог — Беларусь, Расія, Латвія, Германія, Польшча...

Наступнае пытанне вам, Міхаіл. Вы выкладаеце на кафедры акцёрскае майстэрства і рэжысуру. У якой ступені запатрабаваны харэографамі навыкі менавіта акцёрскай прафесіі?

Міхаіл Камінскі: Акцёрскае майстэрства і рэжысура ў харэаграфіі з пункту гледжання танцора зводзяцца да высокага выканальніцкага мастацтва, багатай фантазіі і талента балетмайстра. Можна падумаць, што гэта ўзаемавыключальныя паняцці. Бо атрымліваецца: я вучу танцораў тэатру, у той час калі яны прыйшлі вывучаць харэаграфію. Шмат абітурыентаў паступаюць з каледжаў мастацтваў, харэаграфічных школ, шмат хто мае значны спартыўна-танцавальны вопыт. Шчыра кажучы, іх ужо можна было б лічыць прафесіяналамі, і шмат у каго з іх выклікае непаразуменне, што яны вывучаюць дысцыпліну з іншай галіны сцэнічных мастацтваў. Але непаразуменне заканчваецца на першых занятках. Тут яны сутыкаюцца з заданнямі, якія дапамагаюць зразумець прыроду сваіх рухаў. Пачынаюць бачыць уласныя хібны, даведаюцца, як кіраваць эмоцыямі, уласнымі і глядзельнай залы. Асноўная мэта — прабіцца праз фармальнае выкананне рухаў і ўвайсці ў свет жывой гульні і непасрэднага танца.

У тэатральным мастацтве «прайграванне» аднаго і таго ж руху, у які ўкладзена канкрэтная эмацыянальная рэакцыя, называецца штампам і клішэ. А ў танцы ўсе рухі завучаны, адточаны, і менавіта гэтая дакладнасць выканання высока ацэньваюцца. Галоўнае — навучыць харэографа шукаць нестандартнае выяўленне пачуццяў, новыя жэсты, непрадказальнае развіццё сітуацыі.

Разумею, да сур'езнага мастацкага выніку выкладчыкі і студэнты ідуць па-ступова і дастаткова доўга...

Святлана Гуткоўская: Справаздачны канцэрт — заўсёды новы творчы праект, мастацкую значнасць якога яго стваральнікі (педагогі і студэнты) могуць ацаніць толькі пасля таго, як апусціцца заслона. Працэс гэты доўгі, і першы яго этап супадае з пачаткам навучальнага года, які мы заўсёды пачынаем у абноўленым складзе: нашы шэрагі папаўняюць першаккурснікі, што прыйшлі на змену тым, хто сышоў «у вольнае плаванне» з дыпломам спецыяліста ў сферы харэаграфіі.

Менавіта ў гэты час нараджаюцца ідэі, фармуюцца задумы новых сцэнічных работ. Творчы працэс над стварэннем арыгінальных пастановак ідзе ўвесь год. На зімовых практычных паказах па спецыяльных дысцыплінах ужо вылучаецца неардынарны харэаграфічны матэрыял, даюцца рэкамендацыі па дапрацоўцы эцюдаў або нумароў, найбольш цікавых з мастацкага пункту гледжання. На гэтым этапе адбываецца адбор нумароў, зацвярджаецца фармат мерапрыемства, зыходзячы з умоў сцэнічнай пляцоўкі, распрацоўваецца афіша, складаецца праграма канцэрта, якая, дарэчы, можа ў апошні момант кардынальна памяняцца. Улюбёным месцам для выніковых канцэртаў кафедры вось ужо шмат гадоў з'яўляецца Музычны тэатр. Гэта тлумачыцца зручнай пляцоўкай, выдатнымі магчымасцямі гукавага і светлавага афармлення, утульнай залай, але ў першую чаргу ветлівасцю, з якой нас тут прымаюць.

■ У БАЛЬНЫХ РЫТМАХ

Надзвычай эфектнымі на харэаграфічных вечарынах выглядаюць нумары бальнікаў. І тады, калі гэта традыцыйныя танцы, і калі кампазіцыя пабудаваная на аўтарскай інтэрпрэтацыі бальнай харэаграфіі...

Вольга Парахневіч: Калі мы разважаем пра конкурсны бальны або спартыўны бальны танец, то размова ідзе па сутнасці аб пераемніку гісторыка-бытавага танца. Бо гісторыя бальных танцаў у іх першапачатковым значэнні — як танцаў, выкананых на балях, — налічвае шмат стагоддзяў. Аднак з канца XIX стагоддзя ў выніку развіцця танцавальных напрамкаў, павышэння ўзроўню выканальніцкага майстэрства з'явілася

конкурсная сістэма і паняцце «спартыўны бальны танец». На сённяшні дзень бальны танец — гэта сінтэз мастацтва і спорту. Дзякуючы чаму ідзе яго развіццё? За кошт выкарыстання элементаў з народна-сцэнічнага і класічнага танца, джаз-танца, мадэрну, акрабатыкі, танцаў на лёдзе, мастацкай гімнастыкі. За апошнія гады спартыўны (бальны) танец назапасіў вялікую тэхнічную і лексічную базу, інтэграваў у сабе велізарную колькасць розных відаў харэаграфіі — ад народнага да сучаснага танца.

Разумею, на гэтую спецыяльнасць прыходзяць тыя, хто займаецца бальнымі танцамі даўно, мае вопыт выступленняў і саборніцтваў.

Вольга Парахневіч: На кафедры харэаграфіі аддзяленне бальнага танца адкрылася ў 1993-м. За 26 гадоў яго існавання было выхавана мноства чэмпіёнаў Беларусі, майстроў спорту, танцораў міжнароднага класа, пераможцаў міжнародных і рэспубліканскіх турніраў. Час няёмка рухаецца наперад, і многія з выпускнікоў кафедры адкрылі свае ўласныя клубы ў Беларусі і за мяжой і з'яўляюцца паспяховымі спецыялістамі ў галіне бальнай харэаграфіі. Бясспрэчны той факт, што студэнты бальнага аддзялення запатрабаваны на рынку працы — як спецыялісты шырокага профілю. Заняткі ва ўніверсітэце не абмяжоўваюцца выключна бальнай сферай. Хлопцы і дзяўчаты атрымліваюць веды па розных напрамках — «народна-сцэнічны танец», «класічны танец», «сучасная харэаграфія», «мастацтва балетмайстра», «асновы арганізацыі конкурсаў». І ў гэтай мультыфункцыянальнасці і заключаецца галоўная перавага выпускнікоў бальнага аддзялення кафедры харэаграфіі БДУКІМ у адносінах да іншых ВНУ, якія рыхтуюць выкладчыкаў ці трэнераў па спартыўным бальным танцы. Акрамя таго, што студэнты пастаянна пашыраюць свой круггляд, харэаграфічны і не толькі, яны яшчэ могуць выкладаць на добрым прафесійным узроўні розныя танцавальныя дысцыпліны. Гэта дапамагае ў далейшым выкарыстоўваць атрыманы ўменні і навыкі ў пастановачнай дзейнасці, у працы ў якасці суддзяў і экспертаў на саборніцтвах па спартыўным бальным танцы.

■ ВАКОЛ CONTEMPORARY...

А цяпер хацелася б пагаварыць пра сучасны танец, які выклікае найбольшую колькасць дыскусій.

Святлана Улановіч: Выключна важным крокам на шляху да легалізацыі і прафесіяналізацыі айчыннага contemporary dance стала адкрыццё ў межах спецыяльнасці «харэаграфічнае мастацтва» кірунку «сучасны танец» (2014). У 2018-м адбыўся першы выпуск найноўшых спецыялістаў. Абарона іх дыпломных прац, што прайшла ў выглядзе канцэрта ў прасторы хаба «OK16», уразіла імкненнем да пошуку сваіх тэм і спосабаў іх мастацкага ўвасаблення, арыгінальных формаўтваральных і кампазіцыйна-лексічных прыёмаў.

Святлана Гуткоўская: Галоўнае адрозненне паміж танцамі класічным (ён — аснова для вывучэння студэнтамі ўсіх кірункаў на працягу ўсіх гадоў навучання), народна-сцэнічным, спартыўна-бальным і танцам сучасным тое, што пластычная мова апошняга не з'яўляецца наборам даўно сфармаваных, кананізаваных і шырока вядомых спецыяльна вывучаных рухаў. Мова гэтая фарміруецца пераважна на аснове даследавання думак, успамінаў, адчуванняў артыста, якія, як свярджваюць яго апалагеты, утрымліваюцца ў целе кожнага чалавека. Дзеля справядлівасці варта сказаць, што свой «слоўнік» запасі і ў мадэрн-джазе, і ў contemporary dance.

Святлана Уланойская: Сёння можна ўпэўнена сцвярджаць: менавіта выхаванцы кафедры складаюць аснову большасці айчынных калектываў contemporary dance. Асобныя з іх заявілі пра сябе як пра самабытных харэографіў, здатных мысліць сучаснымі вобразна-пластычнымі фарбамі. Дастаткова згадаць Дзмітрыя Залескага, бадай, самага знакамітага выпускніка кафедры, чья творчасць вядомая за межамі Беларусі...

Міхаіл Камінскі: Мне самому давялося выконваць сольную партыю ў пастаноўцы Дзмітрыя, тады яшчэ маладога спецыяліста, які толькі атрымаў дыплом. Памятаю, як ён тлумачыў кожны элемент, «звязку», узаемадзеянне з партнёрам. Усё было прадумана і працавала на ідэю нумара. Рэдка і тэатральны рэжысёр укладае столькі ідэй у 4-хвілінную мініяцюру!

Святлана Уланойская: Сярод іншых выпускнікоў кафедры згадаю Мікалая Міхайлава, Дзмітрыя Бяззубенку, Паўла Стрэльчанку, Сабіну Мунасыяву, творы якіх неаднаразова атрымлівалі прэміі прэстыжных форумуў, у тым ліку Міжнароднага фестывалю сучаснай харэаграфіі ў Віцебску. Варта адзначыць: усе гэтыя харэографы сёння выкладаюць на кафедры. Гэта спрыяе не толькі назапашванню прафесійнага досведу, але і яго далейшаму развіццю. Багата нумароў сучаснага танца было і на сёлетнім справаздачным канцэрце кафедры. Вытанчанасцю візуальнай стылістыкі, дакладнасцю задумы і яе сцэнічнага ўвасаблення вылучалася сола «Ліст» у пастаноўцы і выкананні Алены Лісной: вялікі пакаменчаны аркуш паперы ўспрымаўся адлюстраваннем думак-жаданняў гераіні, ад якіх так хацелася і немагчыма было пазбавіцца. Удалым выкарыстаннем відзашэрагу, што пашыраўсэнсавую прастору харэаграфіі, запомніўся нумар «У хвалях гранітнага мора» (пастаноўка Юліі Суляк). Моцнае ўражанне выклікала работа «Пераход» Дзмітрыя Бяззубенкі. Эмацыйна насычаны і драматургічна разгорнуты дыялог паміж выканаўцамі акрэсліваў філасофскі погляд на прыроду ўзаемаадносін палю і прымушаў успомніць юнгаўскія архетыпы анімы і анімуса — узаемадзеяння жаночага і мужчынскага пачаткаў у псіхіцы чалавека.

■ НАКОНТ ПРАБЛЕМ

Як спецыялісты ў галіне танца вы бачыце ўсе існуючыя праблемы, недахопы, складанасці, аб'ектыўныя і суб'ектыўныя. Якія яны?

Святлана Гуткоўская: На жаль, не ўсе нашы выпускнікі, што праявілі талент у сачыненні танцаў, могуць працягваць удасканальвацца ў гэтым кірунку пасля заканчэння ВНУ. У прафесійных калектывах усе нішы даўно занятыя, а ў аматарскіх адбываецца пастаянная гонка за колькасцю (а не якасцю) пастаўленых нумароў. Часта — каб дагадзіць бацькам, якія плацяць за заняткі сваіх дзяцей. І тут ужо не да творчасці.

Павел Стрэльчанка: Практычна не надаецца ўвага жанравай разнастайнасці, дзе выдзяляюцца карагоды (песенныя, гульнявыя і танцавальныя), танцы (традыцыйныя, гарадскія бытавыя, кадрылі, полькі) і скокі. Пры стварэнні танцавальных нумароў балетмайстрамі не вытрымліваецца правіла кампазі-

цыйнай і музычнай пабудовы жанру, не ўлічваецца колькасныя характарыстыкі выканальнікаў, характар і манера танца. Адсутнічае база асноўных рухаў, палажэнняў рук і ног. Не хапае ўвагі да назваў кампазіцый. Так, балетмайстры на харэаграфічных конкурсах называюць кампазіцыю абстрактна — напрыклад, «Кадрыль», але мы павінны ведаць, якая гэта кадрыль — Воранаўская, Мінская або Палеская, бо кожнай з іх уласцівы асаблівыя музыкальныя, кампазіцыйныя і выканальніцкія рысы. У жанры народна-сцэнічнай харэаграфіі амаль адсутнічае конкурсны і фестывальны рух, ён дапамог бы не толькі ў развіцці, але і папулярызаванні беларускага танца. Спрыяў бы цікавасці балетмайстраў і больш прафесійнаму стаўленню да фальклорных крыніц.

Вольга Парахневіч: Сапраўды, у бочцы мёду не абысціся без лыжкі дзёгцю. Крызісныя з'явы назіраюцца ў спартыўных бальных танцах з пачатку 2010 года. Мы сталі сведкамі распаду Беларускай федэрацыі танцавальнага спорту, заснаванай у 1991-м, пасля развалу СССР. У 2013 годзе з'явілася некалькі федэрацый, і для невялікай рэспублікі гэта не стала плюсам, хутчэй вялікім тлустым мінусам. Знізілася канкурэнцыя сярод танцавальных пар, зменшылася цікавасць да бальнага мастацтва. Перасталі праводзіцца традыцыйныя штогадовыя буйныя міжнародныя турніры на знакавых пляцоўках. Усё гэта разам не магло не адбіцца на поспехах беларускіх танцавальных пар.

І ўсё ж размову хацелася б завяршыць на аптымістычнай ноте...

Вольга Парахневіч: Калі казаць пра станючыя моманты, то бальны танец у нашай краіне пайшоў па двух шляхах: арыентаваны на спорт і на мастацтва. І бацькі, і дзеці могуць выбіраць, які кірунак ім бліжэй — спартыўны ці творчы.

Святлана Гуткоўская: Галоўная задача для мяне як для кіраўніка кафедры — стварэнне ўмоў для рэалізацыі разнастайных арт-задум. Крэатыўнасць азначае адсутнасць догмаў і пастаянных адназначных правілаў і прынцыпаў. У апошні час мы паспяхова асвойваем прасторы, якія прадугледжваюць новы фармат прадстаўлення.

Павел Стрэльчанка: Беларускі танец — гэта вялікая спадчына, яе мы, прыхільнікі гэтага напрамку, павінны не толькі захоўваць, але і выводзіць на новы ўзровень, які будзе адпавядаць цяперашняй рэальнасці і будзе цікавы сённяшняму глядачу.

Святлана Уланойская: У наш час кафедра харэаграфіі БДУКіМ з'яўляецца адзіным месцам у краіне, дзе можна атрымаць прафесійную адукацыю менавіта ў галіне сучаснага танца.

Міхаіл Камінскі: Кожны дзяржаўны экзамен па мастацтве балетмайстра, народным, эстрадным, сучасным, класічным танцы распрацоўваецца ў форме закончанага танцавальна-тэатралізаванага прадстаўлення. Разам з выкладчыкамі і канцэртмайстрамі студэнты складаюць вершы, вышукваюць тэкставыя падводкі, размяркоўваюць ролі, рытууюць касцюмы і рэквізіт, дэкарацыі. Распрацоўваецца дызайн афіш, праграмак, запрашальных квіткаў. Каб кожны выхад на сцэну аказаўся новым, непаўторным, арыгінальным. Кожны курс працуе як тэатральная майстэрня, а кафедра — як тэатр, здольны вырашыць самыя адказныя творчыя задачы. 📌

Пытанні задавала Таццяна Мушынская.